

Klokken er ved at falde i slag: Konfrontation med atomvåben, eller »win-win«-samarbejde om Den nye Silkevej?

Af Helga Zepp-LaRouche

2. april 2016 – Camoufleret af tvetunget tale – ved på den ene side at male et rosenrødt billede, og på den anden side at komme med uforblommede trusler – udfører Obamaregeringen, støttet af Cameron, i øjeblikket en hel række strategiske konfrontationer mod Rusland og Kina, der tilsigter at cementere USA's krav om en unipolær verden. Hertil hører Pentagons beslutning om, fra og med 2017 at udstationere en komplet, amerikansk panserbrigade op mod den russiske grænse langs de baltiske stater, lige såvel som også hensigten om at deployere det mobile Thaad-missilforsvarssystem til Sydkorea, og som Kina kategorisk afviser, fordi dets rækkevidde også massivt berører de kinesiske sikkerhedsinteresser, eller de vedvarende provokationer i det Sydkinesiske Hav, det være sig gennem en afvisning af at anerkende Kinas ret til at indføre såkaldte ADIZ-zoner (Air Defense Identification Zone = Luftrumsovervågningszone), eller gennem marine- og rekognosceringspatuljering, under påskud af at forsvare »sejladsfriheden«, som Kina slet ikke benægter.

Netop i tide til det 4. Nuclear Security Summit, altså topmøde om atomsikkerhed, har præsident Obama i en gæstekommentar i *Washington Post* skrevet, at han udelukker udvikling af nye atomspræghoveder og ligeledes har reduceret potentielle tilfælde af anvendelse eller trussel om anvendelse af atomvåben. Problemet med denne udtalelse er bare, at den, for nu at sige det diplomatisk, er falsk: Obamaregeringen har ikke alene bevilget 350 milliarder dollar til modernisering af atomvåben, men dette program vil også gøre disse våben mere anvendelige, som blandt andre Hans Kristensen fra Federation of American Scientists gentagne gange har fremført. I sin blog rapporterer Kristensen den 25. marts om en høring i Senatets budgetkomite, hvor senator Dianne Feinstein kategorisk argumenterede imod repræsentanter for Obamaregeringen, der forsvarede denne modernisering. »Denne såkaldte forbedring af disse våben (hvormed menes B61-12-bomberne, der er udstationeret i Tyskland,

og de Langtrækkende Standoff LRSO Krydsermissiler) synes, for at være ærlig, at være udtænkt til at gøre dem mere anvendelige og at udkæmpe og vinde en begrænset atomkrig ... Det er utænkeligt, frem for alt, når vi råder over en konventionel overlegenhed, der er tilstrækkelig, i tilfælde af, at en modstander optræder ... fordi dette kun vil forstærke krigsførelsen, såvel som også forøge dødstallet«, understregede Feinstein.

At dette netop er hensigten, bekræftede NATO's kommandør, general Breedlove, også kendt under øgenavnet »Dr. Strangelove«, ganske utvetydigt i Riga under sin bekendtgørelse af den fra 2017 permanente rotation af 4.200 mand fra den amerikanske panserbrigade: »Vi er forberedt på at kæmpe og vinde, hvis det bliver nødvendigt ... Vores fokus udvides fra forsvaret af sikkerheden og til afskrækkelse, herunder gennem forholdsregler, der massivt forbedrer vores indsatsberedskab«, iflg. Breedlove. Dette skulle være nødvendigt »som respons til et genopstået og aggressivt Rusland«. Insinuationen af, at Rusland skulle være i færd med at planlægge en invasion af de baltiske stater, er ikke andet end sort propaganda.

Til samme kategori hører den stadige lancering af kampagner til dæmonisering af Vladimir Putin, de ligeledes internationalt koordinerede kampagner imod præsidi-

dent Xi Jinping, så vel som også de skamløst åbenlyse kampagner for regimeskift imod Dilma Rousseff i Brasilien, eller imod Jacob Zuma i Sydafrika, begge præsidenter, der er førende repræsentanter for BRIKS-staterne.

I beroligende modsætning til denne krigsmagervirk-somhed understregede såvel den amerikanske udenrigsminister Kerry i en fælles pressekonference med den russiske udenrigsminister Lavrov, som også den tyske udenrigsminister Steinmeier, Ruslands positive rolle ved skabelsen af muligheden for en politisk løsning i Syrien. Lavrov tilføjede, at, uden Rusland ville hverken aftalen med Iran eller aftalen om destruktion af Assadregeringens beholdning af kemiske våben, eller våbenhvilen i Syrien, have været mulig.

Hvad drejer det sig i virkeligheden om? Med en modifikation af sætningerne i Schillers digt Det nye århundrede kommer (Der Antritt des neuen Jahrhunderts) kunne man sige: »Hvem, der forgæves kæmper mod Amerika for at opnå eneverdsheredømme«, drejer det sig om det i sandhed desperate forsøg på at opretholde USA's neokonservative doktrin, »Project of a New American Century« (PNAC), som Wolfowitz, Perle, Kagan og Co. udviklede – på et tidspunkt, hvor dette er blevet umuligt. Denne doktrin siger slet og ret, at USA ikke vil tillade, at en nation eller en gruppe af nationer udfordrer Amerikas krav om at være den unipolære ledernation, det være sig inden for politik, økonomi eller militærmagt.

Men netop dette krav er ikke andet end vand, der for længst er strømmet under broen. Kina, der satser på videnskabelig excellence og spidsteknologi, er for længst i færd med at overhale den transatlantiske sektor, som holder fast ved kasinoøkonomien. Mens ECB-chef Mario Draghi trykker 'helikopterpenge' – som et bankerot finanssystems sidste, krampagtige forholdsregel – så bygger Kina højhastigheds-jernbaner og fusionsreaktorer og lancerer banebrydende rumfartsmissioner. Hvad er mon det mest »bæredygtige«? Den kinesiske model med »win-win«-samarbejde om opbygning af Den nye Silkevej, infrastrukturprojektet »Ét bælte, én vej«, har klart vist sig at have den største tiltrækningskraft.

Det seneste eksempel på denne, Den nye Silkevejs større tiltrækningskraft i forhold til den geopolitiske konfrontation med Rusland og Kina, har vi netop set i form af den kinesiske præsident Xi Jinpings besøg i den Tjek-kiske Republik. Præsidenterne Xi og Zeman undertegnede en omfangsrig liste af aftaler inden for områderne højteknologi, infrastruktur og realøkonomi og fejrede den »Gyldne Stad« Prags rolle som »porten« ind til samarbejdet mellem Kina og Europa.

Netop dette samarbejde er ligeledes nøglen til løsning af flygtningekrisen, der blot har bragt frem for dagens lys, hvilket skrøbeligt fundament, EU er bygget på. Kina har netop bekendtgjort udnævnelsen af den første, kinesiske særlige kommissær for Syrien, Xie Xiaoyan, en tidligere ambassadør til Iran og Etiopien, og gesandt til den Afrikanske Union. Hermed er der et begrundet håb om, at præsident Xi Jinpings tilbud om at forlænge Den nye Silkevej i hele det sydvestasiatiske område, som han på sin seneste rejse til Saudi-Arabien, Egypten og Iran satte

på dagsordenen, nu også kan blive til konkret virkelighed for genopbygningen af Syrien.

Det er på allerhøjeste tid, at forbundskansler Merkel, og alle ledende institutioner i Europa i det hele taget, vågner op. Den seneste politiske fiasko med at satse på præsident Erdowie-Erdowo-Erdogan i flygtningekrisen, er ligeså afskyelig, som den er inkompetent. Alle hjælpeorganisationer, som Læger uden Grænser og FN's Menneskerettighedskommission, kritiserer voldsomt den umenneskelige fremfærd mod flygtninge i Grækenland, som EU har forordnet. Amnesty International offentliggør blot det, der allerede var åbenlyst: at Erdogan har narret EU; på den ene side indkasserer han milliarderne, mens han på den anden side sender flygtninge tilbage til Syriens, Iraks og Afghanistans krigs- og kriseområder, og hermed på en og samme gang overtræder alle bestemmelser i både folkeretten og flygtningekonventionerne.

Mens Erdogan udstiller EU og forbundskansler Merkel og samtidig nægter de flygtninge, der deporteres fra Grækenland, den beskyttelse, der tilkommer dem, og bringer deres liv i fare, forelagde den russiske FN-ambassadør for FN's Sikkerhedsråd beviser for, at Tyrkiet frem til i dag leverer illegale våben og militærudstyr til ISIS i Syrien.

Hvilken utrolig farce er ikke de europæiske politikeres ævl om de angivelige europæiske værdier, menneskerettigheder, demokrati og pressefrihed! Og hvor er ramskriget i dette selvretfærdige Europa over de 2000 børn, der allerede er faldet som ofre for saudiarabiske bomber i Yemen? Og over de 300.000 børn, som i Yemen, pga. saudisk bombing, risikerer at dø som følge af det ødelagte sundhedsvæsen og underernæring?

En lille, men vigtig undtagelse, repræsenteres af den tyske udviklingsminister Müller, der netop på sin rejse gennem nogle afrikanske stater endnu engang har understreget, at Europa kun kan løse flygtningekrisen, hvis vi støtter de afrikanske staters økonomiske udvikling, fordi det er den eneste måde, hvorpå vi kan forhindre, at yderligere millioner af mennesker vil flygte til Europa for at redde livet. Et første barneskridt i den rigtige retning.

Det er bydende nødvendigt, at vi i Europa holder et spejl op for selv og kompromisløst minder os selv om, hvor vi står. Vi har virkelig ikke længere nogen grund til at anse os selv for at være så vanvittigt overlegne, med vore »europæiske værdier«. Hvad enten, vi synes om det eller ej: Vi er ved at blive hele verdens vittighed. Udstillet af Erdogan, umenneskelig over for flygtningene og skødehund for London og Washington, der netop er i færd med at forvandle verden til støv og aske i en atomkrig, som offer på geopolitikkens – deres geopolitiks – alter.

Der findes heldigvis en løsning. Vi kan erkende og forsvare vore egne interesser og i fællesskab med Kina og Rusland stabilisere Sydvestasien og Afrika ved at opbygge Silkevejen og gøre den til Verdenslandbroen. Kun på denne måde kan vi bestyrke Amerika i at vende tilbage til sin sande identitet som republik.

Foto: Prags astronomiske ur er et af de ældste og mest omfattende ure, først installeret i 1410, der nogen-sinde er bygget. Klokker falder i slag, Europa ...